

DE GEINTERNEERDEN TE GRONINGEN.

Enkele malen reeds gaven wij in ons blad foto's van de Engelsche geïnterneerden te Groningen. Waar evenwel op de bovenstaande foto uit de gezichten van de matrozen zulk een genoegelijke stemming spreekt, dachten wij goed te doen haar op te nemen.

ROODE-KRUISEOEFENING TE TILBURG.

Te Tilburg hebben de vorige week wederom Roode-Kruis oefeningen plaats gehad, die door Z. K. H. Prins Hendrik werden bijgewoond.

DE VERBANDLES

SCHETS UIT DEZE DAGEN DOOR JOH. W. BROEDELET

Bij de Verhaeren's was 't den laatsten tijd een zonderlinge toestand. Soms leek het er wel een hospitaal in 't klein. Niet, dat de verschrikkingen van den oorlog in dat huis hun intree hadden gedaan. Neen, gelukkig was men daar voor den grooten ramp nog even veilig als overal elders in Nederland.

Toch had 't er veel van, alsof in den huize Verhaeren gewonden waren ondergebracht. De woonkamer bijv. lag bezaaid met zwachtels, verbandgaas, spelden. Men viel er over en wanneer men een stoel nam, ging men er op zitten. Dikwijls schudde mama 't hoofd. Dan verzuchtte ze: „Is die rommel weer niet weggeruimd? Kitty, Kitty, wanneer leer je eindelijk netheid!”

Ja, Kitty, de aardige, blonde op-één-na-de-oudste van 't gezin (ze had nog één broer boven zich) was de onschuldige oorzaak van de wanorde, welke zich soms uitstrekke tot in den salon en de serre. Sinds twee van haar beste vriendinnen (ze had er om en bij 'n stevig dozijn!) 'n verbandcursus volgden en daar den mond steeds van vol hadden, had ze er alles op gezet, daar ook aan mee te doen. Het doel was zoo schoon: in tijden dat de zonen van 't land hun bloed offerden voor de vrijheid, zich beschikbaar te kunnen stellen voor den verplegingsdienst. En dan... het was een afwisselingetje, 'n pretje. Op dien cursus, had ze gehoord, was 't een gezellige boel en Kitty en gezelligheid waren één. 't Gaf meteen 'n geschikte aanleiding, er 's avonds nog eens tusschen uit te wippen zonder dat eeuwig geleide van mama of broer en je snapte er met je vriendinnen zoo lustig op los, alsof de wereld van jou was. Kitty bleek een van de ijverigsten onder de verbindstertjes te zijn. Ze verwaarloosde er zelfs haar piano door, zóó vervuld was ze van haar nieuwe taak. „Dat is tenminste een troost” zei papa, die niet erg muzikaal was, met een ondeugenden lach. „Hè, hè, eindelijk eens rust!”

Doch dit laatste viel hem tegen. Op andere wijze werd hij nu door de liefhebberijen van z'n dochter geplaagd.

Den geheelen dag werd er verbonden, geoefend, geprobeerd. Dat was op den duur niet om uit te houden. Pa kon de kamer niet binnen komen, of 't was: „Pa, uw vinger! Pa, uw arm! Pa, uw hoofd!” En dan kwamen er weer zwachtels voor den dag en watten en „prik-werktuigen”, zooals broer Paul de spelden noemde, waarmee Kitty weleens onhandig omsprong. Of meneer Verhaeren wilde of niet, hij moest zich onderwerpen „voor het goede doel.” Dra zat z'n arm in een stevig verband, zoodat hij grappend zei, zonder de hulp van z'n lieve dochter nooit los te kunnen komen. Of z'n neus ging schuil achter een breede strook gaas, wat een mal gezicht gaf, of hij werd op een andere manier als proef-konijn gebruikt. Eens had hij zelfs met een gespalkt been geduldig op de sofa moeten liggen. Ma en dochter waren daarop — ze moesten iets halen — naar boven gegaan en... hadden hem vergeten. Brommend had pa toen gebeld en was daarbij opgestaan, hoe moeilijk het ook ging. 'k Lijk wel een paraplu-bak, had hij grompeld, want dochter had z'n been, bij gebrek aan een geschikt voorwerp, aan 'n regenscherm vastgebonden. Op 't bel len verscheen de meid. Meneer Verhaeren gaapte haar ontzet aan. Haar

dik appelbollen-hoofd was zwaar omwonden. „Dat wordt te gek!” riep hij dan uit. „Is niemand hier meer veilig? Dan nog maar liever de piano!”

Pa bedankte er dus voor, langer slachtoffer te zijn. Kitty keek een weinig sip. Op pa had ze juist zoo gerekend. Hij was bijna altijd thuis. Als gepensionneerd officier had hij

H.M. DE KONINGIN-MOEDER TE AMSTERDAM. De vorige week heeft H. M. de Koningin-Moeder een bezoek gebracht aan het Observatiehuis voor jongens in de Vosaerstraat te Amsterdam, waar zij door den directeur, den heer Jonker, werd rondgeleid.

toch niets te doen. De zusjes moesten er reeds lang niets meer van hebben. Paul had er zich nooit toe geleend. Mama... neen, 'n soort kinderlijke eerbied weerhield haar daarvan. Die goeie mama! Die had 't toch al zoo druk! Kitty was al blij, dat ma 'n zeker ontzag had voor de technische benamingen, welke haar dochter gebruikte als: dakpan-verband, Hypocrates-muts. Daar moest ze tevreden mee zijn. En met de meid, dat durfde ze niet goed meer aan. Je wist

nooit: om de minste kleinigheid zeien die tegenwoordig haar betrekking op! Daar mocht ze mama niet aan wagen.

Alzoo, Kitty zocht 'n nieuw „slachtoffer.” Waar zou ze dat vinden?

„Gérard komt morgen eten” zei Paul op 'n middag terloops.

Kitty blikte op. Gérard? 'n Bos, welken ze door bukken trachtte te verbergen, steeg naar haar wangen. Ha, dus eindelijk kwam hij weer? O, ze had 't wel geweten!

Gérard was de beste vriend van Paul en... van Kitty. Tusschen die twee was heel wat geflirt, geschermt, gelachen. „Dat wordt 'n engagement” hadden de kennissen onder elkaar dikwijls gezegd. Tot nu was het er echter nog niet toe gekomen, al had ook Kitty vaak gedacht: vandaag vraagt hij me! En toen, opeens, hadden ze die onaangenaamheden gekregen.

O, eigenlijk was hun ruzietje te kinderachtig om los te loopen! 't Was gebeurd in de eerste dagen na de oorlogsverklaring van Duitschland aan Frankrijk, toen ons leger gemobiliseerd werd. Gérard, jong luitenant, blij dat hij nu eens werkelijk actief kon zijn, had in z'n overmoed wat met Kitty gespot. „Haha!” hoorde ze hem nog plagen en 't was haar, alsof ze z'n oogen weer zag, die zoo ondeugend schitterden. „Julie vrouwtjes! Wij moeten er maar weer aan te pas komen! Ja, als wij er niet waren... Ach, ach!” Dat was natuurlijk volstrekt niet slecht van hem bedoeld, doch Kitty had nogal moderne begrippen en daar ze dien dag bij uitzondering bijzonder prikkelbaar was (die oorlogsgeruchten maakten iemand dan ook geheel van streek!), had ze hem nog al snibbigjes geantwoord. Daarop was 't van het eene woord op 't andere gekomen en 't einde was geweest, dat Gérard, nerveus aan z'n snor trekkend, 't huis van de Verhaeren's gepiqueerd had verlaten. Sinds had ze hem niet weer gezien.

Morgen echter kwam hij eten! Dat beloofde! Had hij niet langer buiten haar gekund? O, ze zou hem z'n koppigheid toch betaald zetten!

Dien nacht sliep ze niet te rustig. Ach, Gérard was toch 'n schat! Maar dat halsstarrige in hem moest hij afleeren.

Den volgenden dag — 't was Zondag — verscheen hij klokke drie uur. Kitty hoorde z'n sabel in de gang. O, dat was muziek voor haar! Hoe lang had ze dat gerinkel niet gehoord? Overdruk pratend met Paul, zeker om z'n zenuwachtigheid te verbergen, trad hij binnen. Ze beefde. Ze was vast besloten eerst wat geretireerd te doen. Maar Gérard, die zichzelf dadelijk weer in bedwang had, stak haar zóó openhartig de hand toe, z'n lach was zóó gul, z'n oogen stonden zóó trouw, dat Kitty zich niet tot die comédie in staat voelde en na 'n paar minuten al waren ze op denzelfden ongedwongen voet met elkaar als voorheen. Hun harten waren nog te jong om te huichelen! — „Zie hier je nieuwe „slachtoffer”” zei Paul dan met 'n knipoog.

Kitty begreep hem niet dadelijk. Wat bedoelde haar broer?

„Ja, ja” lachte Gérard. „'k Heb gehoord, dat je zoo'n kranig verpleegstertje bent geworden. Je vader durft al niet meer in de huiskamer te komen! 'k Ben benieuwd, in hoeverre je al „kundig” bent.”

O, nu vatte Kitty, waar Paul op zinspeelde! Maar begon dat geplaag van Gérard nu alweer? 't Was ook om hem, dat ze dien cursus zoo ijverig volgde. Ze wou hem laten zien, dat 'n „vrouwtje” ook nog wel voor iets deugde. Zoodra hij weer bij hen aan huis kwam — want dat dit gebeuren zou, daaraan had ze geen seconde getwijfeld! —, zou ze hem verstoeld doen staan van haar kennis. Was 't oogenblik nu daar? Doch dan moest hij niet opnieuw zoo spotten!

„Ach, wij vrouwtjes,

BAL-MASQUÉ VAN „NIEUW-LIMBURGIA”

In „Bellevue” te Amsterdam heeft de Vereniging „Nieuw Limburgia” j.l. Zaterdag een welgeslaagd bal-masqué gegeven. Onze foto geeft de groep na het démasqué.